Any XIX — 15 CENTIMS — Núm. 965

PAPITU

—En Lluís té una amiga. La coneixes?
—Sí, i el compadeixo. Es la meva dona.

Redacció i Administració:
Consell de Cent, 201
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 1'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals. Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 14 DE SETEMBRE DE 1927

PAPITU

Disbauxes confidencials

L'ARTISTA DE REVISTA

En fer la seva presentació, podem estalviar-nos de descriure els seus ulls, els seus llavis i el seu cabell. Cap espectador no la reconeixeria. Les senyes de l'artista de revista, tota la seva psicologia i la seva fisonomia personal romanen a les cuixes. Si un dia l'empresari, en senyal de dol per la mort d'un actor, es decidís a donar la representació amb el teló a mig alçar, de manera que a les artistes només se les pogués admirar de llombrigo en avall, cap espectador no deixaria de reconèixer-les.

Hi ha cuixes en forma d'embut, seguides d'un genoll molsut i llustrós que les uneix amb la pantorrilla botifarresca i tornejada que semblen totes d'una peça. N'hi ha de nusades, proveïdes d'un genoll amb punxa sobre una cama abonyegada que sembla un rosari de nous enfun-

dades dintre una pell de llonganissa. N'hi ha de peludes i plenes de pòlvors, groguenques i blaves que semblen de conserva.

El clàssic espectador les coneix totes. En mig d'una composició escènica que hi intervenen més de cinquanta artistes, endevina la que debuta, i per les inflexions de genoll la que té descomposició de ventre.

ELS CAÇADORS

Ja han aixecat la veda.

Aixecar la veda equival a dir que els conills i les perdius han estat desemparats i lliurats als exterminadors. Els caçadors que s'han passat mig any repassant l'escopeta i repetint al cafè les mateixes aventures de caça, en arribar la data de primer de setembre, es lleven de bon matí i corren adalerats al bosc sense perdre un instant. I és que al bosc, qui hi arriba primer té molt guanyat. Els conills i les perdius són ingenus i ignorants. Això fa que el primer caçador, abusant d'aquesta ingenuïtat, pugui omplir el sarró només cridant-los pel seu nom. Els conills juguen amb l'escopeta i entren i surten del sarró com si fos a casa seva.

Els caçadors toca-tardans, que són els que hi van amb l'automòbils plè de gossos i trien els llocs on hi ha un bon restaurant, quan arriben ja es troben la caça escamada. Els conills, en veure'ls, fugen pels rostolls i salten les gatoses, i com que els gossos, de tant anar amb automòbil, tenen les frontisses rovellades i pateixen d'ofec, el bon caçador se n'entorna amb el sarró buit, però no es commou.

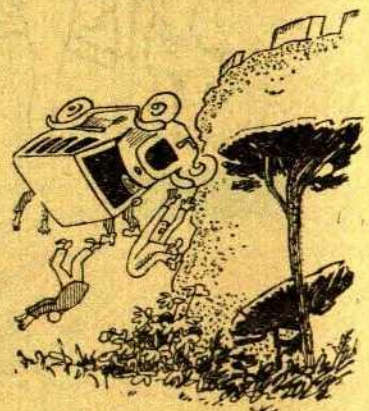
En havent dinat, mentre assaboreix el cigar havà, confessa que no ha perdut el temps:

—No hem caçat res, però hem fet esport!

Feliç mortal, que de passejar amb automòbil i d'entaular-se com un nabab en diu fer esport!

TOMBARELLES ESTIUENQUES : : : :

Com que els bolcs d'automòbils, les estimbades i els topaments sovintegen que és un gust, s'han format una sèrie de viatjants experts i aprofitadors que, en pujar a un autòmnibus, coneixen exactament el lloc on

s'han d'aprofitar per treure profit de l'accident. Sempre que, en pujar a un autòmnibus, veieu un

subjecte que pren seient enfront d'una «jamona», penseu que el perill és per l'altra banda i que tots els precipicis són al costat de la «jamona».

En ocórrer l'accident i precipitar-se l'autòmnibus pel terraplè, l'únic que no perd la serenitat és el subjecte esmentat. Mentre els altres xisclen, ell es deixa caure suaument sobre la «jamona», que li serveix de coixí.

En un d'aquests casos recordem una «jamona» que es salvà de miracle, que exclamà:

—Oh! Jo em creia que aquestes coses només succeïen al cinema!

El que s'aprofitava, cregut que tiraven per ell, s'excusà:

—Oh, senyora, perdoni! Com que estàvem a les fosques, jo també em creia que ens trobàvem al cinema!

GUNDEMARO RECOLONS

★ ★ ★

UN SISTEMA DEFENSIU

Jo, senyors, sóc un home que té per costum viatjar. I com que m'agrada aprofitar el temps, acostumo a llegir durant els viatges, llevat que tingui a prop alguna soltera, casada o vídua, que amb això no miro prim.

Però, senyors, no tot surt com un vol en aquest món.

Molt sovint puja al vagó algú disposat a xerrar, i, vulgues o no, a la mitja hora ja t'ha contat si al seu poble hi plou, si cria porc, si li agraden les mandonguilles i quantes pigues té la seva dona a l'esquena.

Què s'ha de fer en aquests casos? Enfadar-se? No estaria bé. No contestar? Fa mal educat. Donar un «miquel»? No fa fi. Jo he trobat un mitjà perquè la conversa no duri ni mitja hora i em quedi temps per a llegir sense molestar al company xerraire.

M'he après de memòria tots els refrans catalans i a tot allò que em va dient els hi aplico. Primer no en fa cas. Al cap de poc se'm queda mirant per veure si parlo seriosament. Més tard es desconcerta i pensa: «Quin home més estrany!» I, al final, deixa de garlar.

Llavors, jo agafo un llibre i dic:

—Amb permís.

—Vostè el té.

I em poso a llegir.

Com a model del meu sistema, vaig a transcriure un tros de diàleg:

—Quin dia més maco!

—Sí; cada cosa pel seu temps, naps i cols pel mes d'advent.

—Però ha fet un hivern fred!

—Any de neu, any de Déu.

—Però ha plogut poc.

—Però sovint, i de mica en mica s'omple la pica...

—Això sí...

—I moltes candeles fan un ciri...

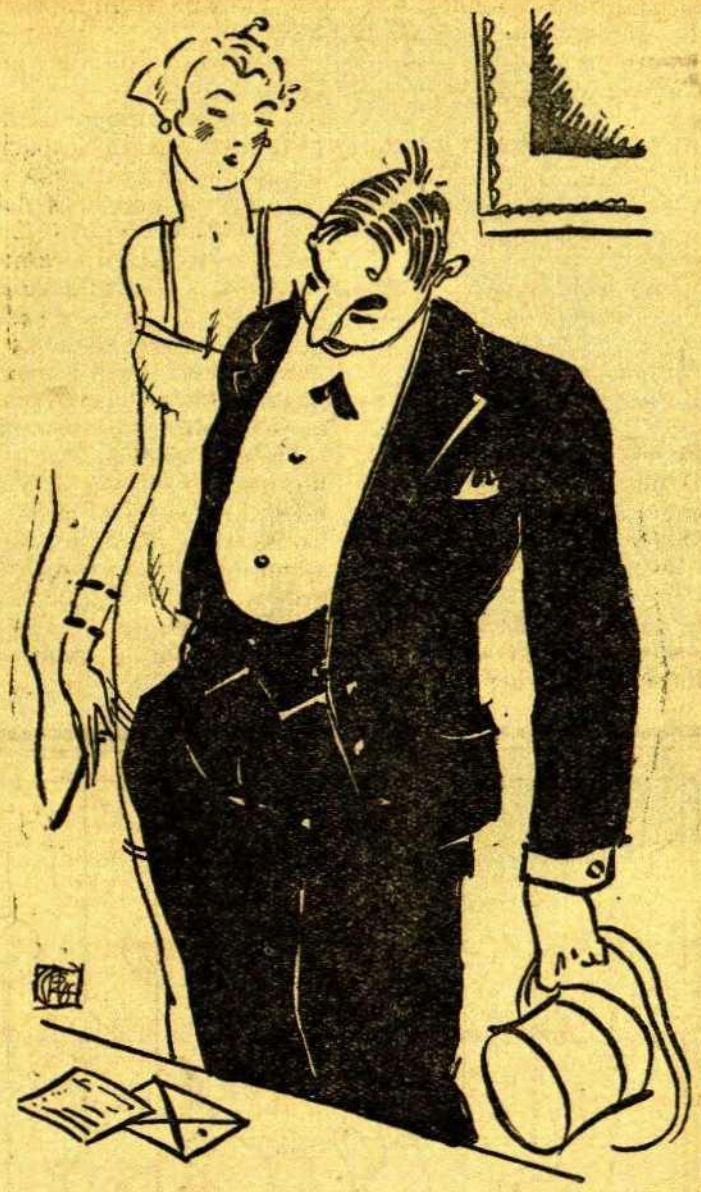
—El temps sec...

—Allí on no n'hi ha, no en pot rajar.

—Si aquest abril...

—Per l'abril cada gota en val mil.

—Vull dir que si no cau pe-

—Noia, el meu fill no vol estudiar. Diu que un home no està bé que aprengui.

dra hi haurà bones collites.

—La pedra, quan surt de la mà, no sap on va.

—Caram! Vostè diu molts refrans!

—Al pa, pa, i al vi, vi.

—Però...

—Com més amics, més clars...

(Aquí, l'home ja es comença a esverar.)

—Viatja molt, vostè?

—Barca parada no guanya nòlits.

—Aprofita el temps...

—El temps passa i la Joana balla.

—En els temps que correm...

—Temps de belluga, campi qui puga...

—Ja. Vostè és viatjant.

—L'hàbit no fa el monjo.

—Però...

—L'ocasió fa el lladre.

(Ja som a l'esmorzar):

—Es servit? Encara és calent.

—De calent en calent es pelen.

—Jo, com que tinc fama de golafre...

—Els uns s'emporten la fama i els altres carden la llana. Però no oblidi que la corda sempre peta per la part més flaca. El que molts fan és allò de no en vull, no en vull, doneu-me'n un bon tros, i si prediqueu menjar poc i pair bé, penseu per dintre que qui no posa el ventre en perill no mort fart, i que músic pagat no fa bon so. Diuen que qui molt abraça poc estreny, però penseu que qui no s'arrisca no pisca. Cadascú és cadascú, no s'hi enfundí, tal faràs tal trobaràs, tal hi va qui no s'ho creu, al cul del sac s'hi troben les engrunes...

—Però, escolti...

—Tant com ne plou el vent n'eixuga.

—Bé, sí, però...

—Val més ésser ocell de bosc que de gàbia. Val més ésser cap d'arengada que cua de pagell. Val més ésser petit amo que gros mosso. Val més manya que força!

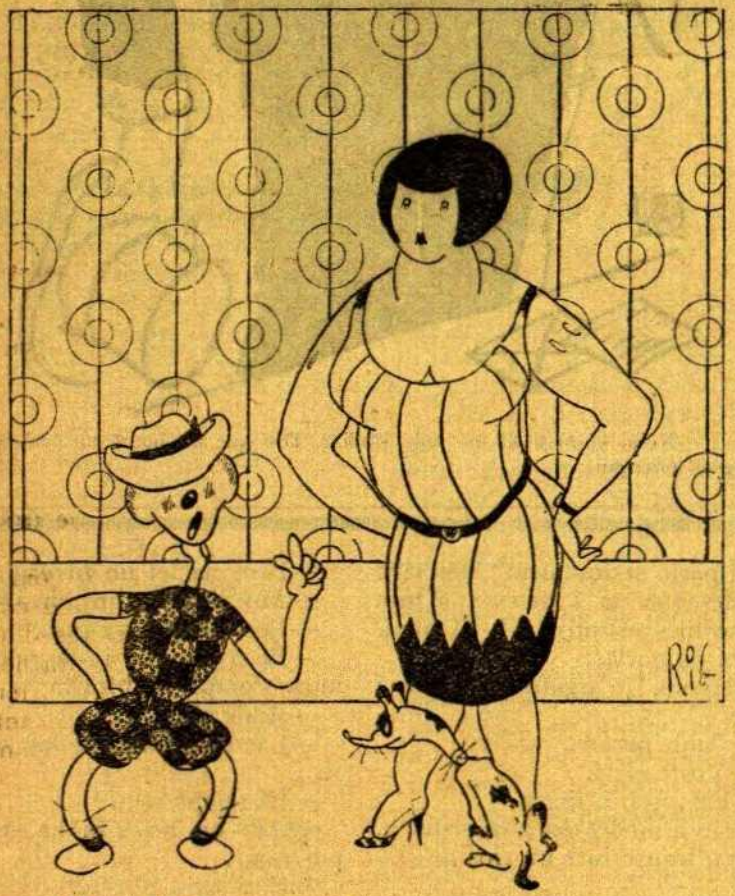
—Sí, sí...

—El bou per la banya i l'home per la paraula. El cap dret i el cor net. I qui dies passa, anys empeny, perquè hi ha més dies que llonganisses, i l'experiència és la mare de la ciència...

En arribar aquí, ens deixen per ximples.

No falla.

★ ★ ★

—Mama, el dimoni és casat?
—I ara! No, home, no!
—Doncs, per què porta banyes?

LLIT 40 HP.

En tocar les dotze, el xofer sonàmbul fa un crit:

—Marxem!

Sacceja el coixí com aquell que pren comiat i després s'abraona al volant imaginari. La seva muller, que ronca, és el motor. El xofer sonàmbul li agafa fortament un braç i el fa anar com si fos el canvi de velocitats...

Prrrrttt!... Ja camina... Els paissatges van canviant davant dels seus ulls. Primer la butaca «voltaire» amb el coixí de llana treballada i cordons daurats. Després el pavaul, l'estufa, el piano, el retrat de l'oncle Magí, la pell d'os que hi ha als peus del llit...

—Costa perillosa!!—crida el xofer sonàmbul.

El braç de la muller sembla que s'hagi de trencar.

—Aparta aquesta vaca, animal!—crida.

Després allarga la mà fins a l'estómac de la seva dona i aprieta la botzina. Després, arrapant-la fortament pel monyo, frena en sec.

La muller comença a despertar-se; els roncs acaben. El xofer sonàmbul alça els braços al cel amb desesperació i crida:

—Mac!... Una pana!

Salta sobre el coixí, llença l'*edredón*, enretira violentment els llençols. S'agenolla als peus del llit i febrilment remou els

dits dels peus de la seva dona. Després es fica sota el llit i fa cruixir les molles del somnier. La muller sent fred i es desperta del tot.

—Què passa?

—Una pana!... Una pana al motor! No podem continuar!

★ ★ ★

COM L'AMOR NO HI HA RES

Aquest era el lema de la senyora Tuietes. «Com l'amor no hi ha res al món.» I resultava curiós que sostingués aquest romàntic principi tenint 38 anys i essent soltera.

Anem a dir que tant el tenir 38 abrils com el no haver-se casat, eren dues coses a les quals s'havia vist obligada per les circumstàncies. Volem dir que no les feia pas a gust.

Cert dia, la senyora Tuietes, comprava a casa l'adroguer de la cantonada els queviures necessaris per anar tirant la prosaica vida, quan va sentir un senor, no mal vestit, de mitjana edat, tampoc lleig, que sostentava el seu principi:

—«Com l'amor no hi ha res» li deia a l'amo de la botiga, amb el to de l'home que està plenament convençut que té tota la raó.

—Aquest és l'home dels meus somnis! El que pensa com jo i el destí me l'envia per a compartir la meva vida.

I li va dirigir un somriure que ell va sorprendre i al que contestà amb un altre.

Res: que com que la senyora Tuietes encara que no molt maca tenia un passament, als deu dies hi va haver casori.

Però a la nit de nuvis, quan ella, tremolosa, abans d'oferir-se al seu espòs li va dir: «Qué n'és de dolç l'amor!», va tenir un desengany terrible.

—Mira, noia: a mi dona'm afecte, *carinyo* si vols, però no em vinguis amb noveles. No hi crec en l'amor.

—I ara! Què dius, desgraciat! Si jo vaig sentir que li deies a l'adroguer que com l'amor no hi havia res!

—Jo prou miro cada nit sota el llit per veure si hi ha cap lladre, però estic de pega. Mai no n'hi trobo cap.

—Ah! Sí... però és que com jo sóc corredor, saps?...

—Sí...

—Doncs feia la propaganda de la pasta «Amor» per a netejar sabates...

La senyora Tuietes va caure en basca.

★ ★ ★

L'AVENTURA D'EN CANTI

En Josep Canti va anar a Anglaterra sense saber ni un borrall d'anglès. El primer dia que va sortir a donar una volta i a admirar les belleses londinenques, va tenir la precaució de copiar, lletra per lletra, un rètol que hi havia a la cantonada del carrer, perquè així, quan volgués tornar a la fonda, ensenyant aquella còpia a un *polisman* o qualsevol altra persona, li indicaria per on havia de passar per trobar aquell carrer.

Va córrer pels carrers i places de Londres fins que el cos li va dir prou, i emprenent el camí de tornada, es dirigeix al primer agent de l'autoritat que troba i, treient-se el paper copiat de la butxaca, l'hi ensenya, com preguntant-li on era aquell carrer.

El municipal, després d'haver llegit el paperet, es mirà de cap a peus en Josep Canti i, fent la mitja rialla, l'hi tornà, plantant-lo i deixant-lo amb un pam de nas.

En Josep Canti quedà tot estranyat. No entenent què volia dir aquella actitud, es decidí a fer una nova provatura. Un altre *polisman*, a qui ensenyà el paper, li digué quatre fàstics en anglès i també el deixà plantat.

El xicot ja no es va atrevir a ensenyar el paper a ningú més i anà vagant per Londres esperant que la Providència el portés a casa.

De sobte es topà amb un conegut. Un català que feia anys que s'havia establert a Londres.

—Hola, noi! Tu per aquí?

—Caratsus, Canti!... Ves qui t'havia de fer per aquestes terres!

—Sí, i per cert que em véns que ni pintat.

—Què et passa?

—Home, que fa una pila d'hores que vull tornar a la fonda i no sé com fer-ho. L'única guia que porto és aquest paper i quan l'ensenyo a algú, sembla que s'enfaden i em planten. Té, tu que saps l'anglès, llegeixo!

Quan l'amic va passar els ulls pel paper, va dir:

—I és clar que se'n riuen, sant cristià! Que no veus que això diu: «Es prohibeix fer les feines en aquesta paret!»

FILOSOFIA POÈTICA

Un jove que és retratista,
va fer un retrat molt gran
per regalà a sa promesa
en el dia del seu sant.
Ella quedà molt contenta
de veure allò tan bonic,
i va dir-li de seguida
que n'hi fes un de petit.

* * *

UN DIRECTOR ENÈRGIC

El director de la presó de Campdevànol era un home enèrgic, però d'un fons excellent. Els presos se l'estimaven com un pare. I és que el director els tenia tota mena de consideracions. Una de les gangues que gaudien els presos de la presó de Campdevànol era la de poder sortir els diumenges i dies festius. El director els permetia aquesta llibertat amb la condició que a les nou en punt de la vetlla tots estessin de tornada i es recloguessin a les respectives celles. I els presos, que coneixien el geni del director, tenien compte a no retrassar-se i complien puntualment com uns homes. Tant si es trobaven al cinema, com al ball, com al cafè, en tocar tres quarts de nou ho abandonaven tot i corrien camps a través per arribar abans de les nou a la presó.

Succeí, però, que, una vegada, tres presos de mals antecedents, que cada diumenge mataven l'estona en un cafè de cambreres, es distragueren més del compte i arribaren amb un quart de retard a la presó.

El director ja els esperava a la finestra amb cara d'enfutismat.

—Aquestes són hores de venir? Així compliu les meves ordres?

—Home, senyor director, perdoni'ns. Vostè ja sap què cosa són les dones; elles tenen la culpa de tot. Una altra vegada no succeïrà...

—Excuses! Sou indignes d'aquesta presó i quedeu castigats a dormir al carrer. Fins demà al matí no us obriré la porta.

Aquell càstig serví d'escarment i mai més cap pres no tornà a arribar amb retard.

* * *

L'ATRACAMENT

Tan bon punt entra a casa seva, en Manel pregunta amb anhel:

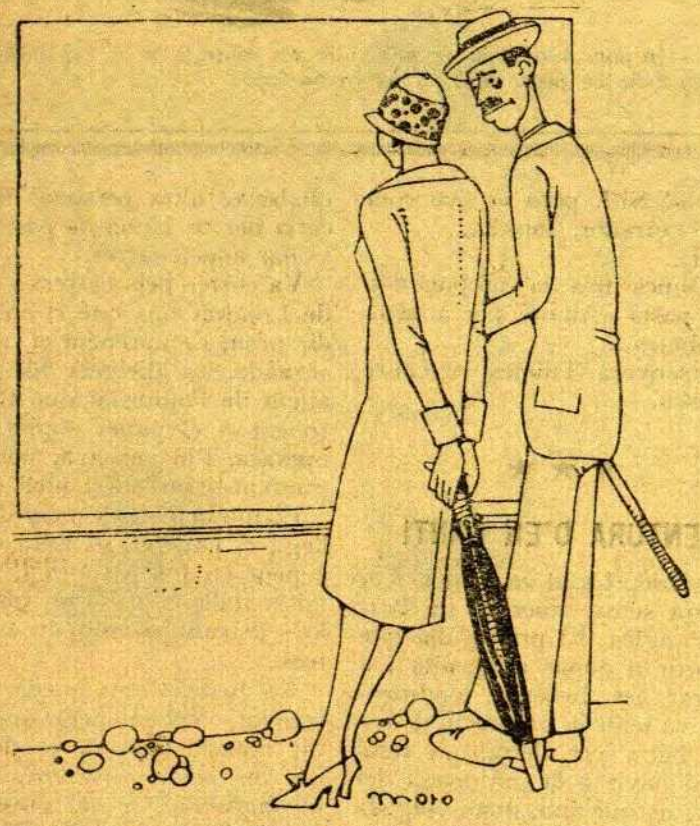
—Que hi és el papa?

—Es troba al despatx—li respon la seva germana, que s'està afaitant el clatell.

En Manel es dirigeix al despatx del seu pare, després d'haver-se mirat al mirall del paraigües per assegurar-se que fa la cara que les circumstàncies requereixen.

—Em succeeix una cosa aclaparadora, papa. Es una vergonya la poca vigilància que hi ha per Barcelona!

Davant d'aquest exordi tan enigmàtic, el pare es fa un xic

—En el món, diuen que hi ha més dones que homes, però creguí, senyoreta, que encara no n'he trobat mai cap que sobri per mi...

enrera, arrepenjat a l'espatller del sillò, esperant a veure per on es despenjarà el seu fill.

—Què et succeeix? Explica't.

—Doncs veuràs... Aquesta tarda m'has donat els diners per pagar el sastre i com que aquests llocs apartats tenen una il·luminació tan deficient i no s'hi veu mai un trist policia...

En Manel fa una pausa per tal de comprovar l'efecte que produeix el relat en l'ànim del seu pare; però com que aquest es mostra impenetrable com una esfinx i no diu ni un mot, en Manel prossegueix, un xic violent:

—Anava tranquil, sense pensar amb res de mal, quan, de darrera la tanca d'un solar, n'ha sortit un home amb un garrot, que m'ha obligat a entregar-li tot el que portava a sobre... I no he tingut més remei que donar-l'hi per salvar la vida...

El pare segueix callant. En Manel comprèn que la història no és prou emocionant i afegeix signant la corbata i la mà:

—Fins l'anell i l'agulla de corbata.

—Has dit que era un home baixet, oi?—interroga, per fi, el pare.

—Sí, sí... bastant baix—s'apressa a respondre en Manel, en veure que l'assumpte comença a encarrilar-se.

—I dius que portava... un garrot?

—Sí, una tranca massissa que feia respecte.

—Pantalon cenyit... i un casquet de pell...?

—Sí, sí... Però, que també t'ha atracat a tu alguna vegada? El coneixes?

—Es clar, fill meu! La sota de bastos!

* * *

LES AIGUES DE VILATONTA

L'Acadèmia de Medicina i Bons Aliments va tenir notícia que a Vilatonta, poblet amagat entre muntanyes, hi volien instal·lar un balneari, i abans de donar el dictamen que se'ls havia de demanar, va voler saber quina mena d'aigües eren les del poble, que tanta anomenada començaven a tenir.

Per a comprovar la seva qualitat, hi va enviar els doctors Panalls i Roquerol, dues personalitats que, si en el ram de l'aigua no havien encara palesat la seva suficiència, tenien, en canvi, en el ram del vi, una merescudíssima fama.

Quant els doctors Panalls i Roquerol es varen trobar que a Vilatonta hi havia un vinet blanc que aixecava els esperits, es varen dedicar a estudiar els seus efectes, oblidant-se totalment dels efectes de les aigües.

I en arribar al terme de la seva inspecció, el doctor Panalls va dir al seu colega:

—Noi, encara no havem tastat l'aigua.

—Ja ho pots ben dir, ja!

—I posats a fer el dictamen, què direm?

—No tindrem més remei que tastar-la.

—Resignació!

—Per la vida es perd la vida.

I baixaren tots dos a l'indret on hi havia la font.

El doctor Panalls s'hi apropà, es mullà un dit en el raig, el xupà i digué:

—Què fresca i què bona és! Tasta-la.

I el doctor Roquerol, li respongué, convençut:

—No cal. N'hi ha prou que tu ho diguis.

Ja saps que em mereixes tota la confiança.

I així es va fer el docte dictamen.

* * *

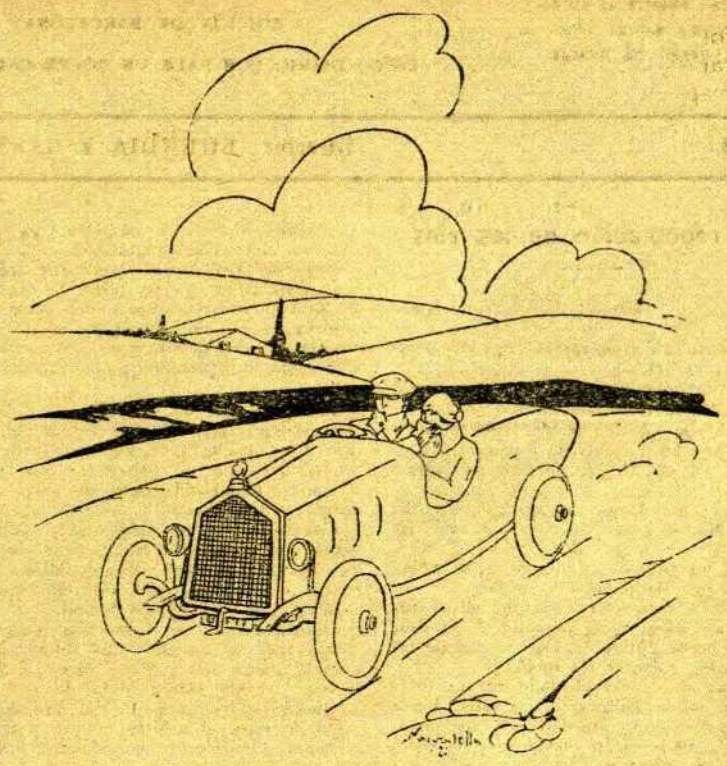
—Ai, Joanet! Mai, però mai, la meva mare no em donarà el consentiment perquè em casi amb tu.

—Ja procuraré convèncer-la!

—No ho aconseguiràs. Es impossible.

—Que li han parlat malament de mi?

—No... Es que sóc òrfena, Joanet!

—Noia, el fre de darrera no em funciona.
—Mentre et funcioni el de davant!

REDACCION
DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO
LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1428

La repoblación de los rios

Lema: *No mires delgado*

La repoblación de los ríos es un asunto espatarrante.

Ayer me regalaron un ave que vuela más alto que el monumento a Colón.

Un águila, dirán ustedes que quieren ser de aquello más vivos. I badarán, porque lo que me regalaron fué un pollastre.

Bueno: me juego un pez que me dicen pallús y otras finezas por este taranán.

—¡Si un pollastre no vuela más arriba que un par de palmos!—haréis.

Y ahora digo yo: ¿es que el monumento a Colón vuela más alto? Ni eso, porque no se mueve. ¿Lo veis como tenía razón, cabezas de melón?

El que me envió el pollo es un fulano que es de Bilbao, aquel país donde los panaderos no pueden ser pequeños.

—¡Ay, ay!—dirán ustedes. — Y esto, ¿por cuáles siete sueldos?

Pues es de aquello más sencillo. Por allí hay los *Altos Hornos*.

Y ahora que hablamos de religiones, a ver si saben en qué se parece un traje nuevo de trinca al almanaque para 1928.

¿No? Pues en que es ¡*pa año nuevo*!

(Sí, ya lo sé que está bien, es así un servidor.)

¿Quieren ensarronar a uno con aquella elegancia? Le preguntan si Badajoz comienza con *b* y acaba con *a*.

Os dirá analfabetos, por la cabeza más baja y entonces le haréis ver que *acaba* comienza con *a* como dos y dos hacen cinco.

El hijo del millonario Ford se dice Roque. No sé pas si lo sabían.

Y claro, cuando piensan en él las chicas se lamen los morros. ¡Con lo bueno que es el Roque Ford!

Acabo de descubrir que el hombre es un animal rumiante.

Sí, hombres. ¿No veis que suele padecer «reuma»?

Tengo una pensada. Y si entre mis múltiples y variados admiradores me puginasen un abrigo para el invierno que se acuesta? Rumíenlo, que hay golpes en que del rumiar salen grandes ideas. Ya me harán cinco de lo que acuerden.

Y sobres lo que les decía de la repoblación de los ríos, otro día garlaremos más despacio...

BUENDIA Y GASSOL

★ ★ ★

Boxeo

Sala vence a Mela con aquella equidad y elegancia

Aquí va, con todos los ets y uts el sensacional combate:

Primer round. — Mela ataca con aquella furia y Sala parece que coge canguis. Mela pega de valiente y el público se engresca. Pero a su rival no se le arronsa el ombligo y también Sala toca.

Segundo round. — Mela, de aquello más fresco, endiña un pedo de másticos y Sala pierde la muela del juicio. El árbitro recibe un directo y se le pone un ojo de terciopelo. Sala ensopega con una pela de plátano y se va de corcoll.

Tercer round. — Mela toca y Sala recibe del carpón. No se ve de ningún ojo. Está hecho un axioma. El árbitro vuelve a recibir un *upper cut* que queda si cau o *knock-out*. Bebe un vaso de la fuerte y tan fresco.

Cuarto round. — Hay una mano de setas que esparvera. Sala menea mucho esquivando las acometidas de Mela. Mela casca a Sala un golpe de puño que lo deja *groggy*. El gongo le evita un feo.

Quinto round. — Comienza Sala atacando con de aquello más de empujón, cuando suena una voz que dice: «La Hilaria»! Al oir estor, Mela da un salto y guilla esparverado. Es su propia. En vista de esto, el árbitro da por vencedor a Sala. Ovación y entusiasmo descriptible.

N. de la R. — Todo plegado una camama. Que si Mela pega... Que si Sala toca... Preferimos una manilla de a real. Pueden subir de pieses.

★ ★ ★

Un espectaculo de upa

En la calle de Ginjol, en un vasto entresuelo con agua viva y todo, se ha inaugurado un Circo cuestre que ha venido expresamente de Checoslovaquia para hacer badar a los barceloneses con las riquezas que contiene.

Los números que presenta son de aquellos que hacen rollo. Citaremos unos cuantos para que vean que no son pas de aquello.

La tiradora americana Miss Telma y sus botones. Una americana con dos botones parece una cosa pasada un chico de moda, oi?; pero no lo es. Tiene un ojo que asombra. Hace cosas que atabalan.

Julia Riskoff, domadora rusa, con sus pulgas amaestradas. Sol pulgas que parecen personas. Las caza con liga, y enseña la manera de achamparlas. Si quieren verle la liga pídanle la pulga.

Hay, demás, el prestidigitador Raul Soka, que hace desaparecer unn reloj de oro con aquella elegancia; el equilibrista Simón Het, que con 6 pesetas pasa 15 días; el ayunador Ruffi, que hace este oficio para poder comer; el malabarista Sóminans, que baraja 200 platos sin romper más de 180; el domador de tigres Leonidas Carbassó, que presenta, además, a su señora suegra en libertad; las bailarinas Nomdes and Coles, que triunfan en el «Whitte Bestock», baile nuevo de trinca, que se baila en decúbito supino; Jack Tom, el hombre de los dos corazones, que hace cosas que no podemos decir, y un pedo más de artistas de toda mena que no se ven pas cada día.

Id al Circo de la calle del Ginjol y no os apenediréis.

Ah! Y dad 10 céntimos al vigilante.

★ ★ ★

Del capazo filosófico

¿Qué palabra, aunque le birlen una sílaba, dice lo mismo?

Noveno. Sin la sílaba *ve* dice *none*, que es igual.

(Esto, en el *Patufet* haría la mar de Gracia.)

* * *

¿Qué parte del cuerpo empipa más?

El ser-vell.

(Estamos de aquello más conformes.)

* * *

¿A quién le gustaría ver la nariz hinchada a Junoy?

Pues... a un ciego.

(Qué ganas de empipar a don Emilio...)

* * *

¿En qué se parece una soltera a una portera que tiene la portería a obscuras?

En que alumbra después del trapezón...

(Uva. Esto es como cale.)

* * *

¿Qué diferencia hay entre un sabio y uno a quien le presentan a otro?

En que aquél «mucho cerebro» y éste «cerebro mucho el conocerle»!

(Se ha quedado descansado el poca suelta del autor!)

* * *

El príncipe de Gales, montando a caballo, ¿en qué se parece a un sepulturero?

En que en-tierra muy a menudo!

(Hombres! Esto es faltar!)

* * *

¿Qué diferencia hay entre una cañería de cemento para el agua y Ribé cuando estuvo en el Japón a estudiar la organización de la guardia urbana de Tokío?

Verán. En que la cañería es tubo. Y Ribé, pues, no *es tuvo*.

(Un chico largo, pero puede pasar...)

* * *

Un palomar ¿en qué redimonios se parece a un cerdo?

Muy sencillo. El palomar tiene palomos.

Y *pa lomos* el cerdo, no?

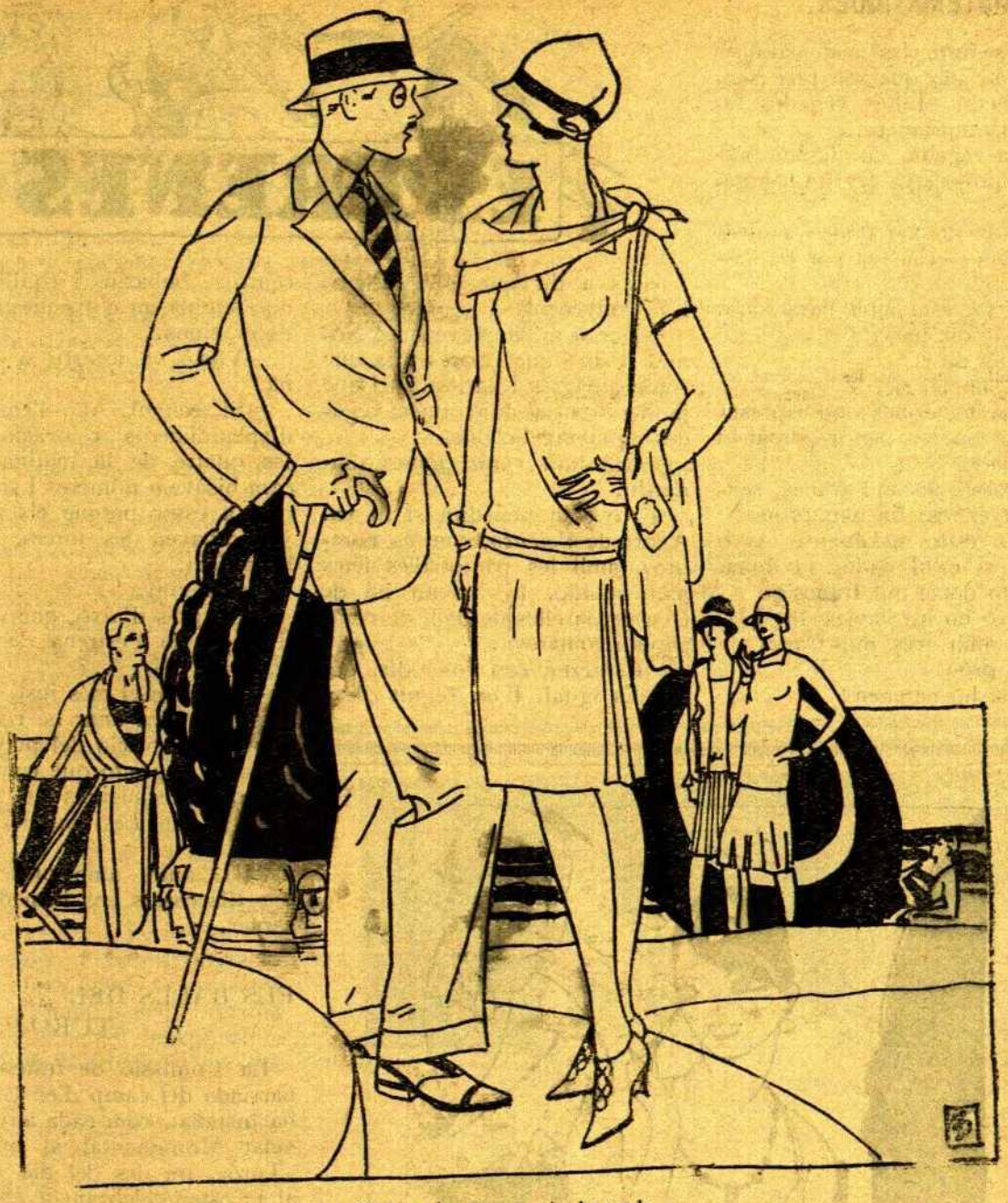
(Medio higo medio racimo.)

* * *

Un negro de *Joló* (Filipinas de Arriba) en qué se parece a un servidor cuando me encoloman mucho trabajo?

Pues en que *de Joló* también.

(¡Esto sí que lo creemos!)

—Sàpiga, jove, que sóc honrada.
—Així, deu ésser més car, oi?

CLAUS DE GANXO

Diàleg de promesos:

—Què faries, ara, si et fes un petó?

—Cridaria la mamà, tu diràs!

—Ah! Es aquí, a casa, ara?

—No. Es a Sant Gervasi, a veure una tia.

* * *

—Està contenta, senyora Quima, de la minyona nova?

—Veurà, no sap guisar.

—Caratsus!

—Ni planxar.

—Refuma!

—Ni rentar.

—Apreta!

—Però no n'estic descontenta. Em deixa fer tot el que vull.

* * *

Planxa:

Ell.—Qui deu ésser aquell tipus tan lleig que ens està mirant?

Ella.—Es el meu germà.

Ell.—Perdoni, senyoreta. Que pau sóc! Prou que es veu! Si és la mateixa cara de vostè!

LES MATEMÀTIQUES

No sempre les matemàtiques acrediten allò que són una ciència exacta. Moltes vegades fallen llastimosament...

Certa vegada, un ciutadà barceloní projectava fer un viatget a París.

—Estic un xic fred—va dir-li a un amic.—Em fan por les despeses.

—Si tot està molt barat, ara, amb el franc baix.

—Vols dir?

—Sí, home, sí.

—Escolta, doncs: quin presupost he de fer per a passar-hi vuit dies?

—Posa-hi sis mil francs, sense plànyer res. En tens prou.

—No està malament. Així, doncs, si m'hi enduc la dona, necessito dotze mil francs?

—Això no ho havies dit. Llavors... amb tres mil francs en tindràs prou.

Ves si ho entenen!

—Es a dir que el *Charivari* l'ha convençut.

—Que si m'ha convençut! Només li diré que fa tres nits que somnio negres i xarlestons i que ja he tirat la dona dues vegades daltabaix del llit.

—Em farà venir ganes d'anar-hi.

—No se'n penedirà si hi va. Apart de l'*elenco*, que és nombrós, amb les pantorrilles fetes amb motllo, hi ha un bé de Déu de parelles de ball, de compares i comares...

—*Comeres*, deu voler dir.

—Es igual. I un seguit d'excèntrics, ballarins i equilibristes que sembla un circ eqüestre amb decoracions.

—Vostè va assistir a l'estrena?

—Sí, senyor. Allò s'ensorrava d'aplaudiments i ovacions. A les quatre de la matinada encara bisàvem números i si no arriba a ésser perquè els artistes ja acabaven les forces, encara hi seríem.

Quina vinya!

—Després d'això, què vol que li digui de l'estrena de *Mujeres?*

—Digui'm el més just.

—Doncs va anar bé i va merèixer l'aprovació del públic.

—Ara li prego que comenci a prendre precaucions pel dia de l'estrena de *Las mujeres de la vida.*

—Hi aniré amb preservatiu.

—Els casats ens hem de conservar.

* * *

—Oh! Quin cor més dur!
—Per què no prova el diamant?

ELS BALLS DEL «TURO-PARK»

La Comissió de festes de la barriada del camp d'en Galvany ha instal·lat, com cada any, l'envelat Monumental al mig del «Turó», on des del dia 15 fins al 17 estan celebrant-se els acostumats balls que han esdevingut ja típics.

La concurrència és sempre nombrosíssima i podria dir-se que s'hi troben totes les nenes bufones de cinquanta quilòmetres a la rodona; els organitzadors no han estalviat cap detall perquè les festes resultin lluïdes i ho han aconseguit prou.

Vàrem ésser-hi dues nits i pensem tornar-hi, car no hi ha lloc més apropiat ni més agradable per qui vulgui passar una bona vetllada.

CINISME i OBSCURANTISME

Ara que ja s'ha acabat la polèmica sobre la pellícula «El negro que tenía... etc.», em sembla que em serà permès dir-hi la meva opinió, sense por que en Perojo ni la Piquer em facin rectificar.

Abans que tot, he de dir que jo he vist la pellícula, car, si no l'hagués vista (com a molts ha succeït), no faria cap comentari, i també he vist les pellícules dirigides per en Benet Perojo.

Doncs bé: o hem de creure en la metamòrfosi, o hem de suposar que la direcció no és d'en Perojo. De la nit al matí no es fa un director, si hem de considerar les coses naturalment. Ara, si ell té un secret per canviar en unes hores, que ho digui, que pot enriquir-se. El fer-se passar de la vulgaritat a la celebritat, no és cosa que estigui a la mà de tothom. (Això de celebritat és un dir.)

Els únics defectes que hi trobo és el poc encert a escollir vistes de Barcelona i la interpretació de la Piquer, que, sense ésser dolenta, ni molt menys, treballa amb un apocament inexplicable.

El dia de l'estrena ja em donareu la raó!

* * *

Jo sempre he advocat perquè als cinemes hi posessin senyoretes acomodadores, perquè són veritablement anti-estètics aquells homes amb bigotassos de burot, uniformats i malcarats i que miren sempre sospitosament la dona que t'acompanya.

A part, doncs, de raons d'ordre purament decoratiu, als empresaris els convé posar a les seves sales damiselles acomodadores, perquè ja s'ha fet poc menys que impossible l'anar al cinema amb intencions papitesques. L'acomodador, des que entres fins que surts, no et treu de sobre el seu esguard inquisitorial, i pobre de tu si hi vas amb la xicota i cerques un reconet discret i fosc! Llavors, malgrat les tenebres, els ulls de l'acomodador llueixen com de gat i tot ho veu, i allò que no veu ho endevina, fins que, autoritari, et clava un escàndol com si fos el teu pare, o et fa sortir del local com si la parella fos una mala cosa.

Aquell home bigotut, carregat de quitxalla, ja no l'enterneixen les tendreses de l'amor. Més aviat l'exasperen...

En canvi, l'acomodadora, jove i ingènua, es fa càrrec del que és la vida i és tolerant amb el jove que es recolza massa amb la seva parella.

Tanmateix, ella no li ho privaria pas al seu Lluïset!

* * *

LA DONA D'EN ROC

La dona d'en Roc és intellectual.

I té la ceba que tothom empri, en parlar, un estil enlairat.

El que és vulgar, li fa tres cases.

Així és que, per dir que se'n va corrents a plaça, diu:

—Deambulo rauda a la recerca del quotidià condumi...

I ni en Roc, pobre, l'entén.

Així és que, tip de tanta literatura, en Roc va aprofitar una avinentesa per fer una escapadeta a Barcelona.

Poc s'ho pensava ell que la seva muller, moguda pel desig de donar-li una sorpresa, li se-

—No siguis així! Pensa que per tu he deixat la carrera!

(*N. de la R.* — La gràcia del xiste consisteix que això és ella qui ho diu.)

guia els passos!

Es el que deia ella:

—Foragitada del meu amat, tot ho veig patinat!

Així és que, l'endemà a la nit, la bona senyora es presentà a la fonda on el seu home posava.

—El senyor Roc Gambulles?

—Habitació núm. 13.

—Faci el favor de cridar-lo.

—Veurà. No puc...

—I ara!

—Ell m'ho ha encarregat així.

—Ah, vaja! Deu estar en braços de Morfeu...

—Això és, sí, senyora. Ara, que jo no ho sabia que es deia *amor feo*, però és una morenassa fins allí!

En Roc va tornar al poble amb un ull de vellut.

★★★

UNA DONA FEINERA

L'Agneta és una dona molt treballadora.

Es d'aquelles que mai no paren de treballar. Ara, que tot el que fan, ho fan malament...

Però ella no ho creu així.

Dies enrera el seu home li va dir:

—Tu, Agneta! Vols cosir-me un botó de l'americana que se'm belluga?

I ella, amatent, respongué:

—Ja ho crec!

I comença a cosir.

Al cap d'un quart, el marit li va dir:

—Encara no està el botó, Agneta?

I respongué ella:

—Es un escàndol, noi. Els sastres no en saben de cosir botons. Amb aquesta és la quinta vegada que te'l cuso!

★★★

POESIA FINA

Feia temps que no els serviem cap *platillo* d'avantguarda. Avui els en oferim un que acaba d'arribar a les nostres pecadores mans.

Ja ens diran si els agrada:

«Espejismos en cuarto micrografías
de almas cromáticas y de imágenes
todos llevamos cascabeles tumultuosos
que agitamos
en las fiestas mayores
sobre los viaductos y para los animales
giro de una danza en octava
sobre meteoro y violín
el juego de espejos año que pasa
tomemos una copa yo soy el hermano
tinta de cielo lago de hidromel [loco
del vino opaco «flake» en hamaca
practica la ofrenda tranquila y fecunda
rasca el cielo con sus uñas
y el rascacielo no es sino una sombra
en bata de casa.»

I si no senten mareig, els felicitem de tot cor.

—Faci el favor de no seguir-me més, jove, que he de passar per un camp de blat i no porto calces.

PAPITU

Com que la grimègia i el *Charivari* no estan renyits amb el progrés, els redactors del PAPITU, en magna assemblea celebrada a l'escullera varen acordar que el número del dimecres vinent fos un extraordinari dedicat a

La travessia de l'Atlàntic

També es va acordar abocar-hi tota la mandanga en existencia i una quantitat considerable de pebre i sal que n'hi haurà per llepar-se'n el que es vulgui

Per 25 cèntims, els lectors del PAPITU tindran *risa para todo el año* alegria per tota una eternitat

Ninots a dojo i contes pel broc gros

Qui el compri no se'n penedirà

UN DIAGNÒSTIC

En Joanet va sentir a dir a la seva mare que una veïna que feia cinc mesos que s'havia casat es trobava en estat interessant i havia d'estar-se molt al llit.

Quan en Joanet estigué a soles amb la mamà, va preguntar-li:

—Mamà: què vol dir estar en estat interessant?

La mamà, sorpresa i confosa, li respongué que volia dir tenir mal de cap.

Passats alguns dies, anaren de visita a casa d'una amiga, senyora de seixanta i tants anys, soltera de naixença i queïcom xacrosa, que passava molts dies en el llit, puix la migranya l'aclaparava.

En aquest lloc hagué de rebre la visita dels amics, puix tenia un dia d'aquells que, segons deia, semblava que tingués dimonis que li picaven el cap.

Sentint en Joanet les exclamacions de la senyora, digué tot seriós:

—Miri: si està en estat interessant, no es llevi.

—Què diu aquest nen?

—Enlloc estarà millor que en el llit...

L'HUMOR ESTRANGER

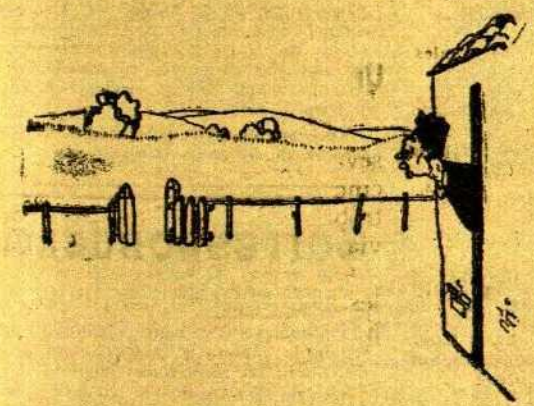
—I recorda't que és l'únic home davant del qual no deus mostrar-te nua.

(De *Sans Gêne*)

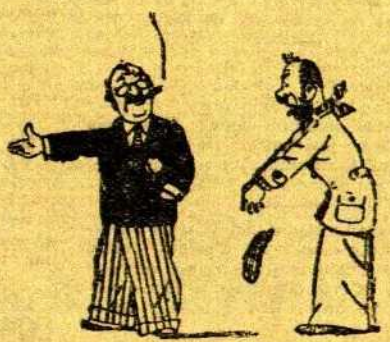
—Què penses, digues!
—Amb els pobres orientals, que tenen fins a 300 dones!

(De *Pêle Mêle*)

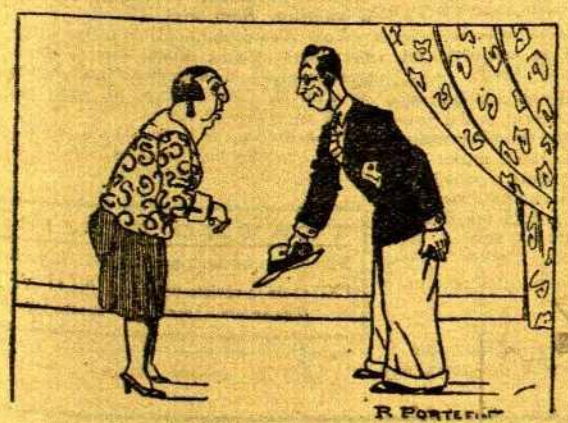
—Quina imprudència! Havem dormit amb la porta del jardí oberta!

(De *Pêle Mêle*)

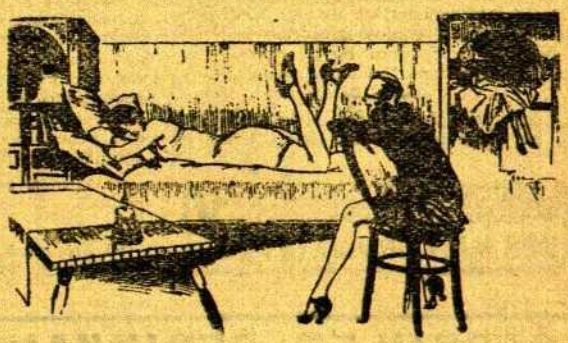
—Com? M'ha comprat el gos i no dorm tranquil? Qui n'hi priva?
—El gos!

(De *Fantasio*)

—Miri que plou! Quedi's a dinar.
—Oh! No plou pas tant per això.

(De *Pêle Mêle*)

—El meu somni dorat és poder dormir tota la nit.

(De *Fantasio*.)

TERCERILLES

En un restaurant, certa vegada, en C..... va dirigir-se a la senyoreta que era al mostrador.

—Digui, senyoreta: per on es va a pixar?

La senyoreta, tota sufocada, respongué:

—Miri: entri per aquella porta. Veurà un lloc on diu «Caballeros». No en faci cas. Ja pot ficar-s'hi...

Un music de la banda municipal ha rebut una carteta d'una *fraulein* de Francfort, en la que li anuncia sa pròxima arribada a Barcelona.

I el xicot, que es veu que es va fer passar per solter, no les té totes...

Ho comprenem.

Full de calendari:

«Si vols estar ben servit,
no et facis pas mai el llit.»

Sempre se'n saben de noves!

L'Ajuntament de Tokat (Anatòlia) ha prohibit als seus administrats servir-se de bicicletes, perquè—segons diuen els regidors—«són instruments del dimoni».

El dimoni ja munta, ja, però no precisamente en bicicleta.

En una petita ciutat del Càucas s'acaba de descobrir un vell d'origen polac, que es diu Chapkowski i té 147 anys.

El xicot es va casar l'any 1870. Només tenia 90 anys. Era a la flor de la joventut!

En un diari madrileny—el nom del qual no volem dir — titulaven un telegrama així:

«Boxeadores malparidos.»

Volia dir *malparados*, eh?

Tres mosses angleses han guanyat el torneig internacional de motocicletes, derrotant tots els equips masculs.

No ens ve de nou. Hi ha carreres en les quals les dones no tenen pas rival.

Com que amb el règim de la prohibició no ha disminuit pas als Estats Units el nombre d'embriacs, la policia s'ha ideat un mètode científic destinat a comprovar l'estat de les persones detingudes per haver agafat una «torradora».

Aquest mètode consisteix en obligar el detingut a bufar una casola. Es fa remoure ot seguit el contingut gasejós d'aquesta cassola amb una solució de bicromat de potassa. Aquesta solució groga es torna més o menys verda segons la dosi d'alcohol que hi ha posat l'individu.

Aviat s'haurà de tenir cura a fer sortija.

De el *El Liberal*, de Madrid:

«Jovencita agradecería protección...»

No fa pel nostre geni.

També de *El Liberal*:

«Caballero joven, fuerte, apasionado, discretísimo, educado, desea felices horas vida, viajes, etc., dama gran mundo educadísima, moderna, brillante posición...»

D'això sí que se'n diu saber fer l'article!

Un diàleg sense malícia:

—Li faig saber que les tintures són perilloses.

—I ara!

—Sé un home com vostè qui es tenyia els cabells, i fa poc que s'ha casat amb una vídua amb quatre criatures!

Llegim que una noia de vint-i-dos anys ha estat la primera a pujar al cim de Kilimanjaro, la muntanya més alta de l'Africa.

Preveiem una crisi formidable del sexe feble...

O, si no, al temps.

Vegin el que acabem de descobrir en una novel-la:

«Resulta ya un poco demasiado que se hable siempre de la coquetería y del impudor en la mujer. Nadie ha observado, por ejemplo, que cuando una mujer se sienta, su movimiento instintivo es el de «descender» su falda. En cambio, cuando un hombre se sienta, puede apreciarse que tiene especial cuidado en subirse los pantalones...»

A veure si ara resultarem tots uns impúdics!

El professor Ernst Linnemkamp, fotògraf vienès, acaba de passar dos anys a Nova York i sosté que després de les investigacions fetes per trobar, dolça tasca!, la més formosa donzella de quinze abrils, ha descobert en aquella capital a miss Lluïsa Clec. Treballa a casa d'una modista i té tan preciosos cabells rossos, que quan els desfà cauen en onejant cascata fins els seus genolls.

—Es tan formosa com la meva esposa, i fins al present—afegeix el pintor—mai no havia dit tal cosa de cap dona.

Pavero!

Vegin aquest telegrama:

«Plainfield.—Se comenta mucho la reciente fuga de la mujer de Mr. Bach, conocidísimo negociante multimillonario.

»La dama en cuestión ha abandonado el domicilio conyugal, fugándose con el policeman que hacía servicio en la esquina.»

Fins ara coneixíem la «fuga» de Bach, però la de la dona de Bach, no.

Correspondència

Canuto.—Si segueix per aquest camí, no anirem enlloc.

Papanatos.—Un conte s'aprofitarà, carregant la caldera de bona voluntat. L'altre, no hi ha combinació possible.

Un de Sans.—Posi's tranquil i faci's fer un *crayon*.

Nena Pancha.—Vostè gaudeix de les nostres preferències. Ja ho sap. Que mingú ens toqui la Pancha!

C. L.—No sabria pas què dir-li.

Sòmines.—Vostè deurà tenir bons padrins, segurament, però amb nosaltres no li valdran. Som així.

Nas d'escàndol.—Hi ha coses que, si es pensen, no es diuen, i si es diuen, no s'escriuen, i si s'escriuen no s'envien, i si s'envien, es llencen al cove. La de vostè és d'aquestes.

Una meuca de preu.—Vaja, dona, que de més verdes en maduren! No perdi tan aviat les esperances! Qui sap!

TEATRO COMICO
Dirección artística: Manuel Sugrañes
ÉXITO de la revista veraniega NOT-YET
(Pas encore - Todavía no - Encara no)

ERICOL
RES MILLOR PER A LA PELL

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

CAPSULES PERUVIANES
Únic i provat remeique en pocs dies cura radicalment les afeccions de les vies urinàries: Purgacions, fluixos, &, per antiguès que siguin. — BORRELL: Asalto, 52

Juegos Florales

Preciosa novel·la de Joaquim Belda, il·lustrada per Oxymel

UNA pta.

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

EXIT grandiós de la LOTION LADIL

l'únic remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que sigui

CARRER DE LA UNIÓ 5 FARMACIA

RASGOS DE INGENIO

de JACINTO BENAVENTE

Un tom en rústica, portada tricromia, DUES pessetes

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Ventiladors elèctrics

---

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

---

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues enérgicamente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, ovaritis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 5'50 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *sarnas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárias*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las muecas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAGEAS FORTIFICANTES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Núñez, S. en C.* Mercaderes, 21, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6

(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA Es cura radicalment amb el SULFURETO CARBALLERO **RONYA**

que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalto, 96 Centres d'Especifics

---

bA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

PROU PRESERVATIUS!!

USANT **PRESERVOL** (POMADA)

NO HI HA CONTAGI VENERI POSSIBLE

SEGALÁ, ALSINA, SALUS, &

—Per veure-la a vostè, he deixat, Virgili, Víctor Hugo i Molière.
—Oh! I per què no els portàveu aquests amics vostres?